

סמון יחיני

אן ליטני

בדם ואש נפדה אותך, ביוב!

ניצחון האיטלסלם כמו באיראן, בלבנון וב-אפגניסטאן, ועתה בישראל, המחיש לנו כמה דברים: שהמיעוט הקיצוני הופך משום-ה לרוב. שהשמאל הישראלי הצבוע אינו יודע להתמודד עם האמת בדבר ההקצנה בקרב "אחינו" הערביים, ומנסה להמעיט בתחושת הסכנה על-ידי השוואות מנוחות לש"ס, תנועת שולפיה-החרבות הידועה. ומי שעוד סבר שבעיותינו יפתרו ברנע שניסוג מ"השטחים" גילה למתע שגם בביתו הקטן הוא עלול למוצאן.

יקח את הכסף ויברח

השבוע השלים שימרון פרס את הצעד השני בתוכניתו להשתלטות חוזרת על כס ראש-הממשלה הגזול.

אחרי שהעניק 700 מיליון ש"ח מקופת-המדינה המודוללת למקורביו בחברת-העובדים, מחק עתה חוב חסרת-תקדים בתולדות מדינת-ישראל, בן שיבעה מיליארד שקלים, חוב של שלוש האחריות המועדפים באוכלוסיית ישראל הנקראים "קיצוצים". הסיוע שמדינת-ישראל, בזיומנו של שימרון המשמן,

אמצעי מניעה

השבוע התוודה הרמטכ"ל, דן שומרון, שאינו נחשד בניציות יתרה, כי התיאום הכלכלי בין עיראק, מצרים, ירדן וצפון-תימן, מביא בשלב מאוחר יותר בהכרח גם לתיאום צבאי. באותה נשימה הזכיר הרמטכ"ל כי "לישראל יש יכולת להגיע להכרעה צבאית תוך זמן קצר, אך אין לנו יכולת-לחימה לטווח ארוך: אסור לנו לוותר, לפיכך, על היוזמה. התקפת-נגד היא גם מוסרית וגם לגיטימית, אם ברור לנו שאנו ניצבים לפני סכנת-מלחמה. אם נוותר על היוזמה, נשלם מחיר כבד, כמו בפעם היחידה שישראל נטלה זאת על עצמה מרצונה - מלחמת יום-הכיפורים."

את זה לא אמר אריק, אלא שומרון. ונשאלת השאלה אם מסך-העשן, שזרעת עתה הנהגת-האחדות-הלאר-מית על "הסכם השלום" עם מצריים ו,יחסי השכנות הלבביים", לא ימנע את אותה מכת-מנע נחוצה שהרמטכ"ל מחייבה. או שניאלץ לשלם בפעם נוספת מחיר כבד, אך הפעם על אשליות-שלום שמפתחים אנו לעצמנו.

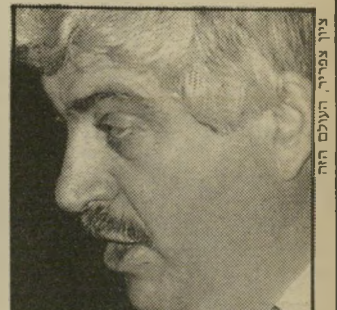
טיבת יעול

בארצות-הברית מונעים מג'ון טואר להתמנות כשר-הביטחון בשל חיבתו היתרה לטיפה המרה. אולי זה המיתרון לצימצום דרסטי במיספר השרים שמונה ממשלתנו?

שותפות לפשע

עתה, אחרי שהובהר בפעם המיידית-כמה למרות הצהרות רמטכ"לנו, כי אש"ף ממשיך בטרור, נחשף לנו, מעבר לפרצופו של מר אש"ף, פרצופה האמיתית של תנועת שלום עכשיו.

התנועה, שהכשירה את זחילתה למיפגשים עם אנשי אירגון-הטרור בתואנה כי "אש"ף הפסיק את הטרור",

טואר

גם בשבילנו

שומרון

ולא אריק

ברעם

יד אשכנזי חינוך

מעניקה למדינת-הקיצוצים אף עולה על הסיוע שמע-ניקה ארצות-הברית לישראל.

המיסים שישלמו עתה מתיישבי השטחים, תושבי עיריות-הפיתוח וסתם עצמאים מתל-אביב, ימנו את אחזקת הבריכות בקיצוצים, ואת השקעותיהם הכוש-לות בבורסה, ולא ימנו את מערכות הבריאות והחינוך המתמטוטות.

אולם את כל התמונה משלימה התעקשותו של שימון שלא לחתום על הסעיף בהסכם הקואליציוני, המחייב בחירת חזות אם תמוקד ממשלת-האחדות. שימון יודע שאחרי הסכינים הארוכות, שרק הלי-כוד יכול היה לתקוע במיפלגות הדתיות, ואחרי שיסיפק לשמן את כל המנגנונים המקורבים למיפ-לות, יוכל, כמו אותו עוף-חול מפורסם, לעופף חזרה לכס ראש-הממשלה, ללא נוכחות המאיימת של הרוצחנים האלה מימין.

עתה נותר רק לצפות למשבר מדיני על רקע שיי-חות אש"ף, למען השלום ולמען השימרון, כדי להש-לים את התוכנית כולה.

הסבלנות, כמו שימון תמיד אומר, תמיד משת-למת.

כהים החוצה

נותרת השבוע בעיתונות: עוזי ברעם: המיפלגה שוקעת, כי לא הצלחנו לשנות את התהליך הדמוגרפי.

הפכתי שוב ושוב במישפט המזור הזה, ולא הצלחתי להבין למה התכוון עוזי באמרו: "שינוי התהליך הדמוגרפי". הדמוגרפיה בנויה, כידוע, מילודה, מיתה והגירה. כמו כן, בארצנו הקטנטונת, גם מיהודים וערבים.

קשה להאמין שעוזי הדמוקרטור התכוון ליחס המיספרי בין יהודים לערבים.

האם יכול להיות שהאדון התכוון ליחס בין אשכנזים לספרדים? אבל לתומי חשבתי שאחרי שקנו גם ממועדך את שחקני-החזיק השחורים מהשפם של שדרות ועד ראש-עיריית אשקלון, הם כבר יהיו מוכנים לעניין הדמוגרפי...

עכשיו נאמר לבדוק את המונח "שינוי", שבו נקט עוזי - האם הוא התכוון ל"ילודה" - ילד אשכנזי שלישי על-חשבון המיפלגה, או למיתה, רחמנא ליצלן!... לא. אז נשאר "הגירה", טרנספר בלעז... של מי?

קוניה הרהדת פיס-

המשך עמוד 9) שהוא רכאמן במאניפולציות מיפג-תיות? במילים אחרות: האם הגל הגואה של אישיביות-הרצון במפלגה הוא די חזק כדי לבצע מהסכה כזאת, גם אם נושא-הדגל יהיה נבון? האם תגיע הפאניקה המיפלגתית לדרגה כזאת?

מיפלגה בלי

רם שנעלם מחשבון זה הוא עוזי ברעם.

ברעם רכש לעצמו אהדה רבה. הוא אדם נעים. הוא הפך עצמו לדובר של הדרשה לרמוקרטיה מיפלגתית. כא-שר מדובר על עליית הדור הצעיר, נראה כי ברעם מתאים לתיאור.

אולם ברעם מזוהה עם הכישלון בכחירות המקומיות. הוא היה אחראי למערכה זו. יצחק נבון שומר לו טינה מפני שברעם הציע, עם הקמת הממ-שלה הנוכחית, להדיח את נבון ואת חיים בר-לב.

נראה שאין לברעם בסיסיכו מוצק, ושאין לו גם השאפתנות הדרושה כדי להיאבק כיום על המנהיגות.

הצרה היא שאף אחד מן המועמדים - גור, שחל, יעקובי, נבון - אינו נראה אוטומטית כירש מרשים, שיוכל להוציא את המיפלגה ממעגל המפלגות. לאיש מהם אין מסר גדול ומחשמל, לאיש מהם אין הכריזמה האישית של מנהיג המוביל מיפלגה מוכה לגיטימית. איש מהם גם לא הצליח עד כה רעיון ברור לכיצוד תהליך של בדיקת וחי-סבון-נפש.

וזהו, בסופו של דבר, בעיית-הבע-יות.

מיפלגת-העבודה לא ספגה את כל המפלגות רק מפני ש-שימרון סרס אינו מלהיב את הבוחרים, כפי שעשה דויד בן-גוריון. המיפלגה אינה מתאימה עוד למציאות של המדינה.

היא סובלת מתרמיתה, תרמית של מיפלגת-מימסד אשכנזית, שאין לה שורשים בציבור המיורחי, שאיבדה את הקשר עם שכבות עממיות רבות - דווקא אותן השכבות שכוון עולה בהת-מדה מהבחינה הדמוגרפית.

המחרל של המיפלגה בשנות ה-50 וה-60, כאשר המוני העולים החרשים ובניהם התנכרו לה יותר ויותר, לא תוקן. יש לה "שחקני-רכש" מיורחיים, אך להמוני הציבור המיורחי אין מיפ-לגת-העבודה מהווה בית.

לפני המדינה עומדות בעיות חמור-רות: יהודים מול ערבים, סיפוח מול שלום, אשכנזים מול מיורחיים, חילור-

ברעם

לא במירון

ניים מול דתיים, ויותר ויותר גם עניים מול עשירים. מול כל הבעיות האלה אין למיפלגה קו ברור ומסר ייחודי.

מול הדינאמיות הפופוליס-טית של הליכוד וההתלהבות הדתית של החרדים, עומדת מיפלגת-העבודה בהוסריבל, כשהיא מכלה בהדרגה את נכסי האתמול, מבלי ליצור נכסים חדשים.

אין ספק שדרושה למיפלגה לאלתר החלפת הנהגה. אך גם צעד זה לברו לא יושיע אותה. היא זקוקה לשינוי כה עמוק, עד כי קיים ספק לגבי עצם האפשרות לחולל אותו.

הוא בוודאי לא יתחולל בלי הנהגה חדשה, בעלת שליחות.

המיפג הפך לבק-

(המשך עמוד 7)

השלושה מחייכים וצוחקים. אחרי-כך הם חזרו אל חבריהם והכרוז הודיע במגאפון: אנחנו לא ניכנס לעימות עם הצנא. אנחנו מכבדים את ההחלטה לעצור, למרות שאנחנו חושבים שה-החלטה מוטעית מבחינה פוליטית, אבל אנחנו יודעים שכתובתו של המחליט איננה צה"ל."

אז עבר המגאפון לח"כ צוקר. הוא עלה על סלע בצד הדרך ואמר, בין השאר: יש פה מאות אנשים שביקשו

עית סרטוסטי, העולם הזה

המפגינים לרגלי כפר ערבי מיפגשים על הקו הירוק

לדבר עם פלסטינים, אבל ממשלת-ישראל לא מאפשרת להם את המגע הפשוט הזה... אנחנו מתפנים תוך מחאה."

מישהו אמר, ספק בצחוק ספק בר-צניות, שהוא מצטער שלא הצטרף לטור הצפוני, כי אותם עצרו בוודאי ליד עטרות, וכך יכול היה לחזור הבני-תה מוקדם יותר.

מישהו אחר אמר שמיבצע דומה של גושיאמונים היה מסתיים ביתר הצלחה, וכי חברי הגוש היו שותפים הפל-ליעדם, והיו נוסעים ברכים עוקפות, בהתנבנות יחידים.

"המפגינים התפנו בשקט. תוך מוד-אה, ושמו להימלט מריח-הזבל. הם שבו אל מכוניותיהם וחזרו הביתה.

הפקק על הכביש הראשי לבית-לחם התעבה בינתיים והתארך. עברו בוודאי עוד שעות רבות עד שחתישבים הפל-סטיניים של הגדה המערבית הצליחו להגיע בשלום לבתיהם שלהם, בבית-לחם או רדומית לה.

חלק מהמפגינים, שנעצרו ליד קל-נדיה, ביציאה הצפונית משטח השיפוט של ירושלים, חזרו לבירה וערכו עצרת ליד שערי-שכם. העצרת, בנוכחותם של פלסטינים שהגיעו אף הם למקום, הסתיימה בשיר האמריקאי "אנו נת-גבר."

תא"ל (מיל') שלמה איליה הציע למחרת ההפגנה, בראיון בארץ. לצ-רוך מיפגשים כאלה על הקו הירוק. מיפגש במקום כזה הוא סימלי, ומבטא באופן גיאוגרפי את הרעיון של חלוקת הארץ לשתי מדינות.

מיפגש כזה אין יכול הצנא למנוע, והוא יאפשר גם לישראלים וגם לפל-סטינים להגיע למקום, כל אחד מהכיוון שלו.

בנסיעה של ישראלים ברחבי הגדה, נסיעה המאובטחת על-ידי צה"ל והמ-קבלת תמיד את הסותו של הצנא, יש מעין רמז של הסכמה שבשתיקה לכיבוש, גם אם הישראלים מנסים להתחמק מהצנא, ובעיקר כאשר הם מנהלים דיאלוג עליו עם המפקדים האחראים בשטח.